

[Kjelgaard]

dansk beskæftigelse, nu hvor også Sverige begynder at lægge den naive idealisme på hylden, eller skal vi fortsat fremme beskæftigelsen i andre lande og arbejdsløsheden herhjemme med vores u-landsbistand?

Ministeren anfører på side 6 noget om øgede samarbejdsmuligheder med de mest udviklede u-lande. Det tror jeg der er muligheder i, men jeg tror ikke, at det kan lade sig gøre udelukkende på kommerciel basis. Jeg tror, der skal et bistandselement med under en eller anden form, og det var ønskeligt, om regeringen snarest tog et initiativ og fremsatte forslag til mere effektive rammer for samarbejdet med disse lande i stedet for den nuværende § 7-ordning, der ikke er særlig anvendelig, og så måske samtidig tog initiativ til at effektivisere de gældende eksportkreditordninger. Det ville der være mening i, og jeg vil gerne spørge ministeren: hvornår kan vi forvente det sker?

U-landene skal hjælpes, det skal der ikke herske tvivl om. Men hjælpen og kontrollen med dem skal effektiviseres. Der må ikke være tvivl om, at hjælpen når de rigtige steder hen.

Hvordan satser vi mere direkte på at forbedre forholdene for de dårligst stillede befolkningsgrupper inden for et lands grænser, som ministeren anfører? Det er en svær opgave. Det lyder rigtigt, men hvordan i alverden bærer vi os ad med at få hjælpen til at havne de rigtige steder? Hvordan udnytter vi bedst den række ressourcer, vi har, i det bilaterale samarbejde, som ministeren også siger noget om i redegørelsen? Skal det sagkyndige udvalg, der skal nedsættes, finde ud af disse ting? Hvem skal for øvrigt sidde i det udvalg? Det kunne være meget interessant at vide. Skal dansk industri repræsenteres? Skal arbejdsmarkedets parter repræsenteres? Hvor lang tid skal udvalget have til sit opklaringsarbejde? Det kunne det være interessant at få svar på, og der kunne selvfølgelig stilles en lang række andre spørgsmål.

Men lad mig slutte med endnu en gang at opfordre regeringen til at sikre, at dansk u-landsbistand bliver så effektiv som overhovedet muligt, og at dansk industri i endnu højere grad kommer med i billedet, for i Danmark producerer vi nemlig ikke våben til u-landene – i modsætning til nogle af de andre lande, jeg har nævnt. De eksporterer også våben til u-landene, så sikkerhedspolitik-

ken og hykleriet har vistnok fået en lidt forkert adresse.

Dansk industri lukrerer ikke på krigsmateriel. Industrirådet har tværtimod for nylig sat en kampagne i gang for at hjælpe os som politikere med at forklare befolkningen om de økonomiske sammenhænge også i forbindelse med u-landsbistand. Det skal de ikke have utak for, for det er så rigtigt, som det er anført i deres annoncer, at kun en større dansk produktion kan give os råd til at hjælpe.

Arentoft (FP):

Udenrigsministeren peger i sin redegørelse på visse forhold i u-landene, hvor der er sket fremskridt, f. eks. forbedring af sundhedsforholdene. Middellevaalderen er øget, der er færre analfabeter, og befolkningstilvæksten er aftagende. Men jeg synes, at ministeren svækker sine egne ord ved samtidig at sige, at disse positive træk ikke nødvendigvis er resultat af udviklingsbistanden. Det er jeg faktisk enig i. For i alle lande er der mennesker af alle afskygninger. Der er både dygtige og mindre dygtige, og der er intelligente og mindre intelligente.

Men selvstændighed giver rank ryg. Er man vænnet til at modtage hjælp og bistand, så bliver man svag. Der kan faktisk blive tale om et direkte afhængighedsforhold.

Jeg har faktisk aldrig forstået – men det er muligt, at udenrigsministeren kan forklare det – hvorledes man i FN er nået frem til dette magiske tal, 0,7 pct. af bruttonationalproduktet, fra i-landene til u-landene i bistandshjælp. Det er jo vedtaget i FN, som nu tæller over 150 lande, og man tilstræber endog at nå op til et andet magisk tal inden for en årrække, nemlig 1 pct. Mon egentlig ret mange havde forestillet sig, at FN nogen sinde skulle – jeg ved ikke, om der i dag er 155 eller 156; man opretter nye nationer hver eneste dag, helt ned til 20.000 indbyggere – nå op på så stort et tal? Man kan f. eks. med det afroasiatiske flertal måske en skønne dag risikere, at man i FN vedtager en resolution, der siger: i-landene skal give 20 pct. af deres bruttonationalprodukt til u-landsbistand. Det virker jo ejendommeligt, at lande som Østlandene, der er nævnt, og Vestsjælland og USA ligger langt tilbage, mens lille Danmark, Sverige, Norge og Holland er nået op